

Č. j.	06164-24/2025-ERU	Adresát
Sp. Zn.	OSR-06164/2025-ERU	dle rozdělovníku
Vyřizuje	Mgr. Jakub Obůrka	
Kontakt	567 120 714	
Datum	07. 04. 2026	

ROZHODNUTÍ

O rozkladu společnosti **SUDOP PRAHA a.s.**, se sídlem Olšanská 2643/1a, 130 00 Praha 3 - Žižkov, IČ: 257 93 349 (dále též „účastník řízení“), zastoupené JUDr. Jindřichem Vítkem, Ph.D., advokátem Advokátní kancelář Matzner & Vítek, se sídlem Anny Letenské 34/7, 120 00 Praha 2, proti výroku II. rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 06164-14/2025-ERU ze dne 13. října 2025 (sp. zn. OSR-06164/2025-ERU), kterým Energetický regulační úřad jako správní orgán věcně příslušný podle § 18 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, účastníka řízení ve **výroku I.** uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 68 odst. 3 téhož zákona dne 19. března 2024 prováděl prostřednictvím stroje s obsluhou společnosti Stavební geologie - IGHG, spol. s r.o., se sídlem Toskánská náves 7, 252 17 Tachlovice, IČ: 470 51 175, v katastrálním území Paběnice na pozemku parcelní číslo 1414 geologický průzkum, při kterém došlo k poškození vysokotlakého tranzitního ocelového plynovodu DN 1000, za což mu ve **výroku II.** uložil pokutu ve výši 3 000 000 Kč, ve **výroku III.** mu uložil povinnost náhrady nákladů řízení ve výši paušální částky 2 500 Kč, a ve **výroku IV.** nepřiznal společnosti NET4GAS, s.r.o., se sídlem Na Hřebenech II 1718/8, 140 21 Praha 4 - Nusle, IČ: 272 60 364, nárok na náhradu škody ve výši [REDAKCE] (včetně DPH) a odkázal ji s tímto nárokem na soud, Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“), jako příslušný správní orgán podle § 17b odst. 14 písm. b) energetického zákona rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 téhož zákona ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na doporučení rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 06164-14/2025-ERU ze dne 13. října 2025 (sp. zn. OSR-06164/2025-ERU) se ve výroku II v části týkající se výměry pokuty uložené za spáchání přestupku dle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona mění tak, že znění „3 000 000 Kč (slovy: tři miliony korun českých)“ se nahrazuje zněním „2 800 000 Kč (slovy: dva miliony osm set tisíc korun českých)“.

Odůvodnění:

I. Správní řízení na prvním stupni

Na základě podkladů shromážděných Energetickým regulačním úřadem v rámci vlastního šetření vedeného pod sp. zn. 05102/2024-ERU, jehož součástí byl i spis Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Kutná Hora, oddělení obecné kriminality, vedený pod sp. zn. [REDAKCE] Energetický regulační úřad dne 5. června 2025 s účastníkem řízení zahájil z moci úřední správní řízení ve věci možného spáchání přestupku podle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona ve znění účinném do 31. března 2024, kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s § 68 odst. 3 téhož zákona dne 19. března 2024 v cca 10:20 hod. poškodil vysokotlaký tranzitní ocelový plynovod DN 1000. K poškození tohoto plynárenského zařízení došlo při provádění geologického vrtu za pomoci vrtné plošiny, u sondy J 452 nacházející se v katastrálním

území Paběnice (720216), parcelní číslo 1414, číslo LV [REDAKCE] na pozemku ve vlastnictví společnosti AGRO PODLESÍ, a.s. Zemní práce prováděli vrtnou soupravou značky HVS 4100 zaměstnanci společnosti Stavební geologie - IGHG, spol. s r.o., v souvislosti s geologickým průzkumem pro stavbu [REDAKCE], přičemž práce byly prováděné na základě smlouvy, podle které měl účastník řízení, jakožto objednatel, přesně stanovit místo, kde měly být vrtné práce provedeny, a zároveň měl povinnost ověřit přítomnost podzemních sítí v místě těchto prací.

Na základě výzvy Energetického regulačního úřadu ze dne 6. června 2025 se do řízení s nárokem na náhradu škody ve výši [REDAKCE] včetně DPH připojila dne 17. června 2025 společnost NET4GAS, s.r.o. (dále jen „poškozený“), coby provozovatel poškozeného plynárenského zařízení. Účastník řízení se k věci vyjádřil dne 4. července 2025 přípisem, v němž uvedl své stanovisko a námítky, k nimž doložil příslušné důkazy. Energetický regulační úřad přípisem ze dne 25. srpna 2025 vyrozuměl o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí poškozeného i účastníka řízení, ten byl navíc vyrozuměn i o možnosti doložit své majetkové poměry, a poučen byl i svým právem podle § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), požádat o nařízení ústního jednání, bude-li to nezbytné k uplatnění jeho práv. Účastník řízení v reakci ze dne 26. srpna 2025 správnímu orgánu zaslal výkaz zisku a ztrát za účetní období roku 2024, a ve věci vzneseného nároku poškozeného sdělil, že jej považuje za bezpředmětný, neboť mu již byla vyplacena podstatná část uplatněné škody na základě nahlášené pojistné události pojistníka společnosti Stavební geologie - IGHG, spol. s r.o., jako škůdce, a tato společnost je připravena s poškozeným jednat i v případě zbylého nároku, který nebyl kryt pojistným plněním.

II. Napadené rozhodnutí

Rozhodnutím č. j. 06164-14/2025-ERU ze dne 13. října 2025 Energetický regulační úřad ve výroku I. uznal účastníka řízení vinným ze spáchání přestupku podle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona, kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s § 68 odst. 3 téhož zákona dne 19. března 2024 prováděl v katastrálním území Paběnice, na pozemku parcelní číslo 1414, prostřednictvím stroje s obsluhou společnosti Stavební geologie - IGHG, spol. s r.o., geologický průzkum, při kterém došlo k poškození vysokotlakého tranzitního ocelového plynovodu DN 1000, za což mu uložil pokutu ve výši 3 000 000 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši paušální částky 2 500 Kč, přičemž ve výroku IV. nepřiznal poškozenému nárok na náhradu škody ve výši [REDAKCE] (včetně DPH), když jej v souladu s § 89 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky s tímto nárokem odkázal na soud.

K výroku I. rozhodnutí správní orgán uvedl, že k porušení § 68 odst. 3 energetického zákona došlo v projednávaném případě v situaci, kdy účastník řízení ohledně provádění zemních prací neměl k dispozici souhlasné stanovisko poškozeného coby správce plynárenského zařízení. Vytyčení plynovodu měl provést pracovník poškozeného, který by zkontroloval i vzdálenost vrtů, tuto činnost ovšem provedl zaměstnanec účastníka řízení sám, za pomoci hledačky inženýrských sítí, aniž by byl přizván pracovník poškozeného. Jednání zaměstnance účastníka řízení je přičitatelné účastníkovi řízení podle § 20 odst. 1 ve spojení s § 20 odst. 2 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, stejně jako jednání pracovníků společnosti Stavební geologie - IGHG, spol. s r.o., kteří prováděli samotné vrtné práce ve vytyčených sondách, a kteří také nebyli řádně informováni o přítomnosti plynárenského zařízení. Správní orgán se zabýval i otázkou možných liberačních důvodů ve smyslu § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky, když dospěl k závěru, že účastník řízení při své činnosti nepostupoval s maximální opatrností, a tedy nevynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil.

Při stanovení konkrétní výše pokuty uložené výrokem II. rozhodnutí vyhodnotil správní orgán jako okolnost zvyšující závažnost přestupku skutečnost, že v důsledku jednání účastníka řízení došlo k poškození vysokotlakého plynovodu, tedy zařízení většího významu, že účastník řízení prováděl

práce v ochranném pásmu plynárenského zařízení zemním strojem bez souhlasného stanoviska poškozeného a aniž by poloha plynárenského zařízení v terénu byla vytyčena poškozeným, že v důsledku tohoto poškození došlo k úniku enormního množství 18 957 m³ plynu do ovzduší, a následně hrozící výbuch pak reálně ohrozil životy a zdraví pracovníků provádějících vrtné práce. Jako přitěžující okolnost vyhodnotil správní orgán i skutečnost, že poškozenému nebyla uhrazena celá způsobená škoda. Jako okolnost snižující závažnost přestupku naopak správní orgán vyhodnotil skutečnost, že plynárenské zařízení nebylo uloženo v souladu s normami ČSN, a při stanovení výše pokuty obdobně zohlednil skutečnost, že účastník řízení účastník řízení porušil právní předpis ve věcné působnosti správního orgánu poprvé. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že výměra pokuty je zcela přiměřená míře a významu chráněného společenského zájmu upraveného energetickým zákonem, když odpovídá pětina horní sazby pokuty, jež může být uložena až do výše 15 000 000 Kč, tudíž byla, s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem, uložena u spodní hranice svého zákonného rozpětí.

Ve výroku III. tohoto rozhodnutí správní orgán uložil účastníkovi řízení povinnost úhrady nákladů řízení paušální částkou ve výši 2 500 Kč, a ve výroku IV. pak rozhodl o nároku poškozeného na náhradu škody vyčíslené v celkové částce [REDAKCE] včetně DPH tak, že jej s odkazem na § 89 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky s tímto uplatněným nárokem odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních, a to zejména proto, že není zřejmé, jaké části nároku již byly uhrazeny, resp. na jaké jeho části byla poskytnuta částečná záloha, výše neuhrazeného nároku na náhradu škody tedy nebyla spolehlivě zjištěna, a takové zjišťování ze strany správního orgánu by vedlo ke značným průtahům sankčního řízení.

III. Rozklad účastníka řízení

Proti výroku II. rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 06164-14/2025-ERU ze dne 13. října 2025, které mu bylo doručeno téhož dne, podal účastník řízení dne 23. října 2025 rozklad, ve kterém uvedl, že uložená pokuta je nepřiměřená, neboť prvostupňový správní orgán nezohlednil všechny skutečnosti a okolnosti, které mají vliv na stanovení její výše, přičemž by tato pokuta, dle jeho mínění, mohla být uložena v úrovni do jedné desetiny své maximální výše. Závěrem svého rozkladu proto účastník řízení navrhuje, aby Rada Energetického regulačního úřadu rozkladem napadené rozhodnutí v části jeho výroku II. zrušila a vrátila prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu projednání, případně aby sama rozhodla o jeho změně ve smyslu snížení uložené pokuty.

V odůvodnění rozkladu účastník řízení namítá, že prvostupňový správní orgán skutečnost, že v důsledku jeho jednání došlo k poškození vysokotlakého plynovodu, tedy z hlediska energetického zařízení většího významu, vyhodnotil jako okolnost zvyšující závažnost tohoto deliktního jednání, aniž by ovšem tento svůj závěr dostatečně odůvodnil. K okolnosti, jež byla vyhodnocena jako výrazně přitěžující, tedy že prováděl geologické práce v ochranném pásmu plynárenského zařízení zemním strojem bez souhlasného stanoviska poškozeného, a aniž by jeho poloha v terénu byla vytyčena poškozeným, účastník řízení uvedl, že postupoval způsobem, který byl obvyklý na každé stavbě obdobného charakteru. Účastník řízení nesouhlasí s tím, že prvostupňový správní orgán bez dalšího odmítl zavinění třetí osoby, která podle něj, s přihlédnutím ke všem okolnostem, mohla manipulovat s vytyčovacími kolíky. Účastník řízení dále namítá, že doposud nebyl trestán za žádný obdobný přestupek, od samého počátku v dané věci aktivně spolupracoval, a objasnění přestupku účinně napomáhal. Tento jeho přístup však podle jeho mínění nebyl dostatečně zohledněn coby polehčující okolnost při rozhodování o výši uložené pokuty. Při určení druhu a výše sankce mělo být přihlédnuto také k délce časového úseku od spáchání přestupku do vydání rozhodnutí, jímž byl účastníkovi uložen správní trest pokuty, a který podle něj činí více než jeden a půl roku. Účastník řízení nesouhlasí ani s tím, že prvostupňový správní orgán považuje za přitěžující okolnost to, že náhrada škody nebyla poškozenému uhrazena v plné výši, ačkoli by tato skutečnost měla být naopak zohledněna jako jedna

z polehčujících okolností, neboť poškozenému byla podstatná část škody ke dni vydání rozhodnutí uhrazena.

IV. Rozhodnutí o rozkladu

Rozklad účastníka řízení byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Rada po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky přezkoumává odvolací správní orgán napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Rada tudíž obecně musí přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí i jeho věcnou správnost jako celek, a to z úřední povinnosti i nad rámec konkrétních rozkladových námitek účastníka řízení.

Po posouzení věci Rada Energetického regulačního úřadu konstatuje, že toto rozhodnutí bylo v rozsahu svých výroků I., III. a IV. vydáno v souladu s právními předpisy, a splňuje předepsané obsahové náležitosti správního rozhodnutí, když zde jsou mj. přezkoumatelně odůvodněny i závěry ohledně spáchání přestupku podle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona ze strany účastníka řízení.

Rada má po přezkoumání napadeného rozhodnutí za to, že nepanují pochybnosti ohledně skutkového stavu věci, tj. poškození plynárenského zařízení včetně jeho způsobu, jakož i okolností tohoto poškození. Přesto je namístě prvostupňovému správnímu orgánu vytknout zjednodušenou formu a strukturu odůvodnění, která by ve skutkově méně jednoznačném případě či v případě větší míry zpochybňování skutkového stavu účastníkem řízení neobstála. Energetický regulační úřad rozsáhle cituje obsah jednotlivých podkladů rozhodnutí, ale následně se spokojil pouze s konstatováním skutečností, které podle jeho názoru z těchto podkladů plynou v bodě (36) odůvodnění. Součástí odůvodnění rozhodnutí musí být podle § 68 odst. 3 správního řádu mj. důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Nic takového prvostupňové rozhodnutí neobsahuje, prvostupňový správní orgán se ani nenamáhal nějakým způsobem shrnout obsah důkazních prostředků, konstatovat, zda jsou nerozporné, zda je skutkový stav zjištěn v potřebné míře úplnosti, jakým způsobem přistoupil k závěrům předložených znaleckých posudků apod. Rada dospěla k závěru, že uvedená vada nezpůsobuje nezákonnost výroku I. rozhodnutí, neboť účastník řízení aktivně skutkový stav věci nerozporoval a zjištěné skutečnosti, které jsou rozhodné pro vyvození deliktní odpovědnosti, se vzájemně doplňují a žádná z nich není předmětem relevantního rozporu. Za irelevantní část rozhodnutí lze označit okolnosti týkající se obsahu stanoviska provozovatele plynárenského zařízení ze dne 1. srpna 2024, kdy není zřejmé, jaký mělo vliv na závěry správního orgánu.

Za nedostatečně odůvodněný lze označit i závěr Energetického regulačního úřadu k přičitatelnosti jednání zaměstnanců společnosti Stavební geologie -IGHG, spol. s r.o., účastníkovi řízení podle § 20 odst. 2 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky. Za nepřezkoumatelné je třeba označit konstatování v bodě (54) odůvodnění, že uvedená společnost byla „v pozici stroje s obsluhou“, nehledě na okolnost, že není zjevné, co tento obrat konkrétně má znamenat z obsahového hlediska. Pokud správní orgán používá ve své správní praxi určité výkladové koncepty, měl by jejich obsah řádně vymezovat.

Předně se měl prvostupňový správní orgán zamyslet nad otázkou, zda ve skutečnosti nedošlo ke dvěma samostatným skutkům, které mohly být předmětem řízení. Kromě samotného poškození plynárenského zařízení šlo o okolnost, že účastník řízení zahájil práce bez vydání stanoviska provozovatele plynárenského zařízení podle § 68 odst. 4 správního řádu a bez vytyčení zařízení v terénu, což samo o sobě představovalo porušení § 68 odst. 3 energetického zákona („*veškeré činnosti musí být prováděny tak, aby nedošlo k poškození energetických zařízení*“). Zda Energetický regulační úřad

posoudil, že zmíněné jednání ve skutečnosti mělo za následek (šlo o dílčí příčiny) poškození plynovodu, tj. spáchání poruchového přestupku, se z výroku I. rozhodnutí nepodává.

Pokud jde o smlouvu o dílo mezi účastníkem řízení a společností Stavební geologie - IGHG, spol. s r.o., ta se zavázala mj. k provedení vrtných prací, včetně odběru vzorků, zpracování zprávy, likvidace vrtů apod., tj. tento smluvní vztah rozhodně neodpovídá zkratce „stroj s obsluhou“, jak ji prvostupňový správní orgán použil, neboť předmětem smlouvy není poskytnutí stroje s obsluhou k činnosti jiného subjektu. Rada má dále za to, že prvostupňový správní orgán poměrně lehkovážně nakládá s přičitatelností jednání právnické osobě podle § 20 odst. 2 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky, kdy podle uvedeného ustanovení je jí přičitatelné jednání použitých osob, a to fyzických, kdy v uvedeném případě smluvního vztahu mezi účastníkem řízení a společností Stavební geologie - IGHG, spol. s r.o., tento v podstatě zanedbal a z dalších úvah o delikt ní odpovědnosti společnost Stavební geologie -IGHG, spol. s r.o., vynechal, a zaměřil se pouze na jednání jejích zaměstnanců, na základě čehož mohl následně aplikovat § 20 odst. 2 písm. e) zmíněného zákona.

Ustanovení § 20 odst. 2 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky je z hlediska svého výkladu poměrně neurčité, mj. proto, že nemá odraz v úpravě trestní odpovědnosti právnických osob, ani v občanskoprávní úpravě jednání za právnické osoby. Je zjevné, že pominout existenci právnické osoby v postavení subdodavatele a její zaměstnance označit za fyzické osoby použité jinou právnickou osobou k její činnosti, lze při specifických skutkových okolnostech, nikoliv však tehdy, pokud ve vztahu k projednávanému skutku lze uvažovat o souběžné odpovědnosti dvou právnických osob za přestupek. Energetický regulační úřad tak měl minimálně posoudit tuto otázku a konstatovat, proč souběžnou odpovědnost vyloučil, zejména za situace, kdy poškození plynárenského zařízení prokazatelně způsobili zaměstnanci této odlišné právnické osoby. Samotná okolnost, že právnická osoba přitom jednala podle pokynů jiné osoby, nemusí znamenat, že sama za přestupek neodpovídá, tato okolnost musí být vyhodnocena dle skutkových okolností případu.

Pokud měl Energetický regulační úřad na mysli, a Rada považuje takové hodnocení za správné, že přičitatelné je jednání uvedené společnosti účastníkovi řízení proto, že účastník řízení měl zajistit ověření existence sítě veřejné infrastruktury (článek 3.3 smlouvy, přičemž sám měl povinnosti vyplývající ze Smlouvy o dílo na zhotovení Dokumentace pro územní řízení a dokumentace EIA), kdy toto neučinil, měl určit vrtná místa (bod 3.4) a podle vyjádření svého zaměstnance fakticky místa vrtů bez vytyčení plynárenského zařízení určoval a v terénu označoval, kdežto společnost Stavební geologie -IGHG, spol. s r.o., nenesla odpovědnost za bezpečnost práce na staveništi a nebylo zjištěno, že by disponovala informacemi o tom, že vytyčení průběhu ochranného pásma v terénu nebylo provedeno řádně, měl tento závěr Energetický regulační úřad řádně odůvodnit a především vymežit částečně odlišné skutek, kterým byl přestupek spáchán. Pokud podle § 68 odst. 3 energetického zákona platí, že veškeré činnosti musí být prováděny tak, aby nedošlo k poškození energetických zařízení, tak je zjevné, že účastník řízení tyto činnosti tímto způsobem neprováděl, což v kauzální souvislosti vedlo k poškození plynárenského zařízení, nicméně tyto činnosti měly být ve výroku I. vymezeny přesněji a nemělo být uváděno nepřesné tvrzení, že účastník řízení prováděl geologický průzkum, který přímo neprováděl, přesnější je, že vytvářel podmínky pro tuto činnost a zajišťoval plnění bezpečnostních požadavků takovým způsobem, že v důsledku toho došlo k poškození plynárenského zařízení dalším subjektem (u nějž měl prvostupňový správní orgán dovodit, zda nemůže tento za přestupek také odpovídat, než označit rovnou jeho zaměstnance jako osoby použité jiným subjektem).

S ohledem na to, že účastník řízení spáchání přestupku nezpochybňuje a výrok I. nenapadá, Rada dospěla k závěru, že uvedená dílčí pochybení správního orgánu nezpůsobují nezákonnost rozhodnutí, neboť účastník řízení zjevně poškození plynárenského zařízení způsobil a odpovídal za něj, skutek byl ve výroku I. popsán nezaměnitelně, jakkoliv neúplně a částečně nepřesně, a odůvodnění napadeného rozhodnutí je doplněno odůvodněním rozhodnutí orgánu druhého stupně.

Rada Energetického regulačního úřadu posoudila námitky účastníka řízení ohledně výroku II. přezkoumávaného rozhodnutí, a dospěla k závěru, že jsou z části opodstatněné. Ze strany správního orgánu totiž skutečně došlo k nikoli zcela správnému hodnocení polehčujících a přitěžujících okolností spáchání vytykaného přestupku, v důsledku čehož pak došlo i k nesprávnému stanovení výměry ukládané pokuty. Z uvedeného důvodu Rada přistoupila ke změně části výroku II., jež spočívá ve snížení výměry uloženého správního trestu pokuty, jak bude dále podrobněji odůvodněno.

Převážnou část rozkladových námitek účastníka řízení ovšem Rada neshledává důvodnou. Účastník řízení především namítá, že prvostupňový správní orgán nesprávně přihlédl jako k okolnosti zvyšující závažnost jeho jednání k tomu, že došlo k poškození vysokotlakého plynovodu, tedy zařízení většího energetického významu. Podle účastníka řízení skutečnost, že se jednalo o vysokotlaký plynovod a nikoli např. o plynovou přípojku, sama o sobě nemůže znamenat, že šlo nutně o zařízení většího významu.

Podle § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky se posuzuje povaha a závažnost přestupku mj. významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen [písm. a)] a významem a rozsahem následku přestupku [písm. b)]. Podle názoru Rady v případě poškození významného energetického zařízení sloužícímu veřejnému zájmu či velkému počtu zákazníků či zájmům národního hospodářství je závažnost přestupku významně větší než v případě poškození zařízení sloužícího omezenému počtu uživatelů. Ostatně přeprava plynu se podle § 3 odst. 2 energetického zákona uskutečňuje ve veřejném zájmu, tj. s poškozenou plynárenskou přípojkou jde o nesrovnatelnou situaci.

Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že v důsledku protiprávního jednání účastníka řízení došlo k poškození zařízení přepravní soustavy, konkrétně vysokotlakého tranzitního ocelového plynovodu DN 1000, tedy zařízení, jež zajišťuje vysokokapacitní přepravu zemního plynu na velké vzdálenosti, typicky mezi hraničními body s jinými státy a mezi jednotlivými distribučními soustavami. Zajišťuje tak v České republice nejen zásobování tuzemska zemním plynem, neboť bez činnosti přepravní soustavy by toto nebylo možno zajistit, ale i tranzitní přepravu plynu ve vztahu k zahraničí. Zařízení je tedy součástí nejvýznamnější plynárenské soustavy v České republice.

Podle účastníka řízení z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by např. na zařízení byla napojena kritická infrastruktura nebo nějaký významný výrobní závod, kdy při výpadku dodávek by mělo dojít k zásadnímu ohrožení veřejného zájmu, a dále namítá, že slovní spojení „*vysokotlaký tranzitní ocelový plynovod DN 1000*“ evokuje, že se sice „*jedná o „něco většího“*“, než je běžná plynová přípojka k rodinnému domu“, nelze však z toho bez dalšího dovodit, nakolik většího významu toto zařízení bylo. Pomine-li Rada, že výše uvedená slova toto nejen evokují, ale přímo znamenají, a ze strany účastníka řízení se tak jedná o nemístnou bagatelizaci, protože jen omezený počet zařízení slouží tranzitní přepravě plynu, dimenze DN 1000 značí průměr potrubí a tím jeho kapacitu (u přípojky je standardní dimenzí DN 32) a skutečnost, že se jedná o vysokotlaké potrubí, má dopad mj. na nebezpečnost jeho poškození v důsledku možného masivního úniku plynu (který má v potrubí vyšší hodnotu tlaku), když vysokotlaká zařízení mají mj. stanoven větší rozsah ochranného pásma (viz příloha energetického zákona), tak Rada k tomu konstatuje, že poškozený plynovod je součástí kritické infrastruktury České republiky (Nařízení vlády č. 432/2010 Sb., o kritériích pro určení prvku kritické infrastruktury) a plní důležitou roli v energetické bezpečnosti. Nejedná se tedy o nevýznamnou součást sítě vnitrostátních plynovodů, které rozvádějí surovinu po území České republiky. Námitka účastníka řízení, že „*poškození plynové přípojky menšího rozsahu v hustě obydlené zástavbě, v blízkosti nemocnice či školy, lze považovat za závažnější případ než poškození vysokotlakého plynovodu na poli, kdy se zástavba nachází stovky metrů až kilometry daleko*“, je nedůvodná, zejména proto, že tam nehrozí masivní únik plynu s možností samovolného hoření a bezprostřední výbuch.

Tomu ostatně odpovídají i způsobené následky, které jsou ostatně účastníkovi řízení dobře známy, když v důsledku poškození tohoto plynárenského zařízení došlo k úniku 18 957 m³ plynu do ovzduší a vzniku škody ve výši [REDAKCE]. Srovnávání s poškozením běžné plynové přípojky k rodinnému domu zde opravdu není namístě.

Rada musí odmítnout i námitky účastníka řízení proti tomu, že provádění geologických prací v ochranném pásmu plynárenského zařízení zemním strojem bez souhlasného stanoviska poškozeného, a aniž by poloha plynárenského zařízení v terénu byla vytyčena poškozeným, bylo hodnoceno jako okolnosti výrazně zvyšující závažnost přestupku.

Nutno konstatovat, že jakkoliv nebývá někdy přesně rozlišováno mezi okolnostmi rozhodnými pro hodnocení závažnosti přestupku ve smyslu § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky a přitěžujícími okolnostmi, zde prvostupňový správní orgán v bodě 85 hodnotit tyto okolnosti řádně. Podle § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky povaha a závažnost přestupku je dána mj. způsobem spáchání přestupku [písm. c)] a okolnostmi spáchání přestupku [písm. d)].

Takto může nepochybně být okolností zvyšující závažnost jednání ignorování povinnosti vyžádat si souhlas a stanovení podmínek ze strany provozovatele plynárenského zařízení a samotné nedodržení podmínek takového stanoviska (které ovšem v tomto případě bylo vydáno až dne 1. srpna 2024), jakož i konkrétní skutkové okolnosti představující způsob spáchání přestupku, jako je vytyčování domnělého průběhu zařízení bez součinnosti jeho provozovatele. Rada je ve shodě s prvostupňovým správním orgánem přesvědčena, že pokud by podmínky stanovené provozovatelem byly dodrženy, k poškození plynárenského zařízení by s vyšší mírou pravděpodobnosti nedošlo. Nepřípadné jsou v těchto souvislostech námitky účastníka řízení, že postupoval způsobem, který byl obvyklý, kdy jeho zaměstnanec provedl zaměření zařízení v zemi a označil místa vrtů způsobem, který je běžný na každé stavbě obdobného charakteru. Naopak v oblasti energetické infrastruktury je zcela běžný požadavek na nutnost vytyčení průběhu podzemního zařízení v terénu jeho provozovatelem, a pro účastníka řízení to nemohlo být nic překvapivého. Již ve sdělení společnosti NET4GAS, s.r.o., ze dne 30. srpna 2023 byl na vyžádání si stanoviska provozovatele upozorněn. Na tom nic nemění ani v rozkladu uvedené prohlášení, že již účastník řízení v rámci prevence přijal interní opatření, která by měla do budoucna vyloučit podobné případy.

V § 68 odst. 3 energetického zákona je uvedeno, že v ochranném pásmu i mimo ně je každý povinen zdržet se jednání, kterým by mohl poškodit plynárenskou soustavu nebo omezit nebo ohrozit její bezpečný a spolehlivý provoz a veškeré činnosti musí být prováděny tak, aby nedošlo k poškození energetických zařízení. Uvedené ustanovení zákona tak v podstatě představuje kategorický zákaz provádět činnosti, které by byly způsobilé poškodit plynárenskou soustavu, nebo omezit či ohrozit její spolehlivost a bezpečnost provozu, a dále zákaz při provádění činností v ochranném pásmu i mimo ně poškodit energetická zařízení. Zaměstnanci subdodavatele účastníka řízení, kteří při samotné realizaci poměrně invazivních vrtných prací přímo způsobili protiprávní následky ve smyslu § 68 odst. 3 energetického zákona, postupovali bez přiměřené míry opatrnosti ve vztahu k místu a použité technice, když při vrtání narazili na plynovod, ale bez konkrétního důvodu tuto překážku vyhodnotil jako kámen, a ve vrtání pokračovali dalších 5 až 10 minut, dokud „ze země nezačal syčet plyn a lézat kamínky a suť“. Takto jistě nevypadá bezpečný pracovní postup, obvyklý na každé stavbě obdobného charakteru.

Účastník řízení nesouhlasí s tím, že se prvostupňový správní orgán bez dalšího odmítl podrobněji zabývat možným zaviněním neznámé třetí osoby (která změnila vyznačení zařízení), a nevypořádal se tak s jeho tvrzením, že stejně jako mohl vedení plynárenského zařízení zaměřit pracovník účastníka řízení, není vyloučeno, že tak mohla učinit i ona třetí osoba, a to s úmyslem zmařit budoucí stavbu, či sabotovat geologické práce tím, že posune kolík do trasy vedení a způsobí navrtání potrubí.

Ani s těmito poněkud neurčitě formulovanými námitkami se Rada Energetického regulačního úřadu neztotožňuje. Existenci třetí neznámé osoby, která se v trase zařízení měla pohybovat a manipulovat

s kolíky, mají dokládat výpovědi zaměstnanců subdodavatele účastníka řízení, kteří shodně vypověděli, že tři dny po poškození plynárenského zařízení se v místě probíhajících prací objevil neznámý muž, který před zraky těchto zaměstnanců s kolíky manipuloval, resp. jeden z nich „...vytáhl ze země a zahodil ho někam do pole.“. Účastník řízení má za to, že by při rozhodování o výši ukládané pokuty mělo být přihlédnuto i k výše popsané skutečnosti, která nebyla zcela vyvrácena. S námitkou účastníka řízení, že s vytyčovacími kolíky mohla manipulovat i neznámá třetí osoba, Rada nehodlá polemizovat, a ani prvostupňový správní orgán takovou domněnku v zásadě nezpochybňuje, když ale zároveň dospěl k závěru, že v daném případě neexistují skutečně vážné a věrohodné pochybnosti ohledně možného zavinění neznámé třetí osoby. Vzhledem ke všem ostatním okolnostem případu se totiž takové tvrzení jeví jako účelové a naprosto nedostačující ve vztahu k tomu, že by takto měl být systematicky přeznačen průběh zařízení v terénu, aby bylo možno o takové variantě hovořit jako o pravděpodobné. Tato skutečnost zůstává pouze v rovině spekulativních domněnek účastníka řízení. Rada podotýká, že tvrdili účastník řízení takové skutečnosti, k nimž však nenabízí žádný rozumný důkaz, a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti tohoto tvrzení o pomstě či sabotáži. Rada má však za to, že uvedená okolnost by nemohla znamenat přijetí významněji příznivějšího závěru ve prospěch účastníka řízení, neboť přetrvává okolnost, že vykonával rizikovou činnost v ochranném pásmu (z hlediska toho, že u této činnosti šlo předpokládat možnost poškození podzemního zařízení) zařízení, o jehož existenci věděl, aniž by zajistil řádné vytyčení tohoto zařízení.

Z podkladů založených ve spise je zároveň zcela zřejmé, že v daném případě je to právě účastník řízení, kdo jako zadavatel zemních prací nese podstatnou míru odpovědnosti za poškození tranzitního plynovodu, neboť k jeho poškození navrtáním došlo zejména v důsledku velmi nedbalého řízení, nedostatečné kontroly, a snad i udílení nesprávných instrukcí z jeho strany, resp. v důsledku neposkytnutí potřebných informací, které údajně měl (na rozdíl od samotné obsluhy vrtné soupravy) k dispozici. Pokyny zaměstnanci účastníka řízení, jež dával obsluze vrtné soupravy, totiž musely být nutně nesprávné, neboť ve svém důsledku prokazatelně vedly k poškození výše uvedeného plynárenského zařízení, a pokud účastník řízení namítá, že někdo manipuloval s vytyčovacími kolíky, byl zde z jeho strany o to pádnější důvod postupovat v případě pochybností o správnosti jejich polohy mnohem opatrněji, a přijmout odpovídající opatření, aby k takovému poškození nedošlo. Minimálně tedy nemělo být přistoupeno k vrtacím pracím, aniž by byla poloha vytyčovacích kolíků znovu ověřena. Z ne příliš pochopitelných důvodů však účastník řízení polohu kolíků znovu neověřoval, přestože si údajně byl vědom nebezpečí zásahu třetích osob.

Další skupina rozkladových námitek účastníky řízení se týká údajně nedostatečného zohlednění polehčujících okolností při posuzování věci a ukládání správního trestu ze strany správního orgánu. Účastník řízení uvádí, že od samého počátku v dané věci aktivně spolupracoval, a to i s orgány činnými v trestním řízení, předložil veškeré vyžádané podklady, všichni jeho pracovníci se vždy na výzvu dostavili k podání vysvětlení či k výslechu. Stejně tak mělo být přihlédnuto k tomu, že doposud nebyl trestán za žádný obdobný přestupek, a od okamžiku posuzované události žádným způsobem neporušil zákon a nedopustil se žádného přestupku. Rada s účastníkem řízení souhlasí v tom, že jeho aktivní spolupráce a předchozí i následná bezúhonnost, jsou jistě důležité polehčující okolnosti. Nemůže již ovšem přisvědčit tomu, že by tyto okolnosti prvostupňový správní orgán při úvahách o výměře ukládaného správního trestu pokuty nezohlednil. Výše uložené pokuty byla v tomto směru odůvodněna, Energetický regulační úřad v napadeném rozhodnutí popsal, jakým způsobem dospěl k její konkrétní výši, a že při jejím ukládání zohlednil i tyto skutečnosti, když jako jednu z polehčujících okolností hodnotil zejména to, že účastník řízení není evidován v rámci žádného jiného správního řízení za porušení zákona v jeho působnosti. Není tedy pravda, že by dosavadní bezúhonnost účastníka řízení nebyla hodnocena při úvahách o konkrétní výměře ukládané sankce, neboť prvostupňový správní orgán musel zcela zřejmě přihlédnout výrazným způsobem právě a zejména k polehčujícím okolnostem, když

správní trest pokuty uložil výrazně při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, čemuž jednoznačně nasvědčuje porovnání výměry uložené pokuty ve výši 3 000 000 Kč oproti možnému zákonnému rozpětí sankce, jehož horní hranice dosahuje částky 15 000 000 Kč. Pokud tedy účastník řízení namítá, že mu z odůvodnění uložené pokuty není zřejmé, jak byl jeho vstřícný přístup (včetně dosavadní bezúhonnosti) zohledněn ve výši uložené pokuty, Rada k této nedůvodné námitce může pouze zopakovat, že tyto okolnosti byly posouzeny jako okolnosti výrazně polehčující. Správní orgány ostatně nemají povinnost dospět k výši pokuty určitým způsobem, a není tedy nezbytné, aby výsledek úvah o konečné výši pokuty byl promítnut do matematické rovnice či konkrétního výpočtu, jak plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž jsou správní orgány povinny vyhodnotit veškerá relevantní zákonná hlediska, což ale neznamená, že by byly povinny své úvahy kvantifikovat, tj. vyčíslit váhu jednotlivých zvažovaných hledisek, jejich podíl či poměr na uložené pokutě. K tomu Rada dodává, že výše ukládané pokuty je výsledkem komplexní úvahy správního orgánu při zohlednění všech skutkových okolností každého jednotlivého případu, které se vždy do určité míry liší a je nutno je posuzovat individuálně. Výměra pokuty uložené v napadeném rozhodnutí ovšem i bez ohledu na právě uvedené odpovídá aktuální rozhodovací praxi Energetického regulačního úřadu i jeho Rady.

Nedůvodné jsou i námitky účastníka řízení ohledně uplynutí nepřiměřeně dlouhé doby od spáchání přestupku do vydání rozhodnutí, jímž mu byl uložen správní trest pokuty. Podle účastníka řízení mělo být při ukládání tohoto trestu přihlédnuto k době, která uplynula od spáchání přestupku dne 19. března 2024 do okamžiku vydání rozhodnutí dne 13. října 2025, tedy bezmála 1 rok a 7 měsíců. Obecně lze jistě souhlasit s tím, že plynutím času se oslabuje výchovná funkce trestu a uložením trestu po delší době dochází k oslabení jeho preventivní a represivní funkce. V tomto konkrétním případě ovšem zásada rychlosti správního řízení, resp. zásada vyřizování věcí bez zbytečných průtahů, prvostupňovým správním orgánem porušena nebyla. V přezkoumávané věci byl Energetickému regulačnímu úřadu samotný podnět doručen dne 8. dubna 2024, a po ukončení vlastního šetření, včetně přípravného řízení vedeného policií České republiky, byl podnětový spis dne 5. června 2025 předán k provedení sankčního řízení, které bylo bezodkladně zahájeno doručením jeho oznámení účastníkovi řízení. Není tedy pravda, že by sankční řízení formálně trvalo od první poloviny roku 2024. Jakkoli tedy nebylo samotné rozhodnutí vydáno do 60 dnů ode dne zahájení řízení, ale až dne 13. října 2025, rozhodně to neznamená, že by byl prvostupňový správní orgán bezdůvodně nečinný a že by doba vyřízení věci nějakým způsobem vybočovala z obvyklých poměrů, čímž by účastník řízení utrpěl újmu v důsledku související nejistoty, jež by snad měla odůvodňovat snížení trestu. Doba vedení správního řízení byla způsobena i závažností projednávaného skutku, rozsahem spisového materiálu, a v neposlední řadě také změnou oprávněné úřední osoby po zahájení správního řízení. Proto pak nebyl žádný rozumný důvod, aby se toto časové hledisko jakkoli zásadněji promítnulo do individualizace sankce právě s ohledem na „míru“ materiální stránky, jak v rozkladu uvádí účastník řízení.

Závěrem Rada Energetického regulačního úřadu musí přisvědčit poslední námitce účastníka řízení, že prvostupňový správní orgán při ukládání správního trestu přihlédl k údajnému neuhrazení škody poškozenému jako k přitěžující okolnosti. Z podkladů spisu je zřejmé, že ke dni vydání rozhodnutí byla poškozenému na základě nahlášené pojistné události č. [REDAKCE] z pojistné smlouvy č. [REDAKCE] pojistníka společnosti Stavební geologie - IGHG, spol. s r.o., jako škůdce, uhrazena pojišťovnou Generali Česká pojišťovna a.s. podstatná část škody, kterou v řízení uplatnil v celkové výši [REDAKCE] (včetně DPH). Poškozenému tak ke dni vydání rozhodnutí zbývalo uhradit část způsobené škody ve výši [REDAKCE]. Energetický regulační úřad o podaném rozkladu dne 31. října 2025 vyznamenal poškozeného, který možnosti vyjádřit se využil v podání ze dne 3. listopadu 2025, když správnímu orgánu sdělil, že mezi ním a společností Stavební geologie - IGHG, spol. s r.o., byla dne 30. října 2025 uzavřena Dohoda o narovnání, ve které se mu tato společnost zavazuje zaplatit částku ve výši [REDAKCE] za dosud neuhrazenou část vzniklé škody, která nebyla uhrazena pojišťovnou s tím, že úhrada této částky by měla proběhnout do 30 dnů od podpisu uvedené dohody.

Je zřejmé, že se nemohlo jednat o polehčující okolnost, neboť tou je, že pachatel uhradí škodu [§ 39 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Za situace, kdy škoda uhrazena byla, nemělo být k jejímu plnému neuhrazení přihlíženo jako k okolnosti přitěžující, především proto, že se zde zjevně nejedná o případ, v němž by otázka škůdce odpovídajícího za škodu mohla být posouzena jednoduše, v zásadě jednou větou odůvodnění, jak bylo učiněno. Tento závěr v podstatě směřuje k tomu, že podle názoru prvostupňového správního orgánu patrně společnost Stavební geologie - IGHG, spol. s r.o., škůdcem nebyla a neměla škodu povinnost hradit. Podmínky delikttní soukromoprávní odpovědnosti se zcela neshodují s podmínkami odpovědnosti za přestupky a Rada má za to, že bylo nad rámec okolností posuzovaných v tomto řízení hodnotit, kdo je povinen skutečně nárok na náhradu škody uspokojit, zda to je právě účastník řízení, a jak tento závěr obстоjí vedle toho, že část škody uhradil jiný subjekt.

Vzhledem k tomu, že takto nesprávné vyhodnocení přitěžující okolnosti mělo nutně vliv i na stanovení výše pokuty, musela Rada změnit také část přezkoumávaného rozhodnutí v rozsahu jeho výroku II., a přehodnotit závěry ohledně uložení správního trestu a jeho výměry v tomto rozhodnutí o rozkladu. Rada tedy přistoupila ke snížení správního trestu, uloženého původně ve formě pokuty ve výši 3 000 000 Kč, když výsledná sankce pokuty ve výši 2 800 000 Kč reflektuje zejména nové posouzení zmíněné okolností spáchání vytykaného přestupku, již představuje zejména náhrada škody poškozenému. V kontextu chráněného společenského zájmu, a hodnot chráněných energetickým zákonem, v tomto případě nejen obecného zájmu společnosti na dodržování právních předpisů, ale především zájmu společnosti na bezpečném a spolehlivém provozu plynárenské soustavy, na nepřerušnosti dodávek plynu či zájmu na provádění stavebních prací odpovědným způsobem tak, aby nedocházelo k poškození energetické infrastruktury, se Rada domnívá, že uložený správní trest pokuty lze považovat za individualizovaný a zcela přiměřený, neboť ve shodě s prvostupňovým správním orgánem vyhodnotila jednání účastníka řízení jako nepochybně velmi závažné co do rozsahu i dopadu, a jako společensky mimořádně škodlivé. Nemohla tak vyhovět návrhu účastníka řízení, který v podaném rozkladu požadoval uložení pokuty v úrovni do jedné desetiny své maximální výše. I tak však v daném případě správní trest pokuty ve výši 2 800 000 Kč odpovídá méně než 20 % zákonem stanoveného rozpětí, což Rada vzhledem k okolnostem případu, a při zohlednění všech kritérií stanovených zákonem, shledává naprosto dostačujícím, když zároveň nic nenasvědčuje tomu, že by správní trest uložený v této výměře mohl sám o sobě na účastníka řízení působit likvidačně. Z průběhu správního řízení a podkladů založených ve spise je zřejmé, že účastník řízení žádné zásadní a skutečně relevantní důvody svědčící pro likvidační charakter uložené sankce netvrdil, a tudíž ani nijak nedoložil.

V. Závěr

Při přezkumu rozhodnutí Energetického regulačního úřadu v rozsahu podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky Rada jako odvolací správní orgán vzhledem k výše uvedeným skutečnostem neshledala žádný věcný ani právní důvod k jeho zrušení, neboť bylo vydáno v souladu s právními předpisy, je přezkoumatelně odůvodněno a rovněž splňuje požadavky kladené správním řádem na obsah správního rozhodnutí, neboť v něm byly v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu uvedeny důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy Energetického regulačního úřadu, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.

Rozkladem napadený výrok II. přezkoumávaného rozhodnutí Rada Energetického regulačního úřadu podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnila ve smyslu snížení výměry správního trestu pokuty, původně uložené účastníkovi řízení ve formě peněžitého trestu ve výši 3 000 000 Kč, neboť po novém přehodnocení přitěžujících okolností spáchání vytykaného přestupku shledala, že správní trest pokuty ve výši 2 800 000 Kč dostatečně splňuje svůj účel, naplňuje zásadu individualizace správního trestu

a je přiměřený i míře a významu chráněného společenského zájmu upraveného energetickým zákonem.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu dále podat rozklad.

Ing. Jan Šefránek, Ph.D., v. r.
předseda Energetického regulačního úřadu

Rozdělovník:

SUDOP PRAHA a.s., prostřednictvím JUDr. Jindřicha Vítka, Ph.D.